

FOTO: GJ-VEISENBERG/ODDHEIMEN

Sjøfjell i spagaten

Mange har spurt om vi lærte noe av professor Beate Sjøfjells lange bidrag her i avisen torsdag, og svaret er nei. Vi lærte lite og forsto mindre.

Dr. juris Sjøfjell sitter dønn fast i spagaten, og kommer ikke opp. Det ser ikke ut som hun vil opp heller.

Hennes konklusjon er fortsatt slik hun selv formulerte det i overskriften på sitt innlegg: «Myten om aksjonæren som eier av selskapet.» Og for å feie enhver tvil om hva hun mener til side, tilføyde hun: «Greit nok at Hegnar mener at aksjonærer er eiere av selskapet, selv om det selskapsrettslig er galt.»

At vi har tatt til motmæle mot dette rare standpunktet, får Sjøfjell til å tro at vår leder var «et angrep skrevet i sinne.»

Det kunne ikke vært mer feil. Vår leder og kommentar ble skrevet innimellom latterkulene. Selskapsrett kan faktisk være morsomt.

Professorens fikenblad for sin vranglære eller trolldom er følgende: «Selskapsrettslig er det aksjer aksjonæren eier,» og «det de opprinnelige aksjonærene har betalt for aksjene, har gått inn i selskapet og eies av selskapet.»

Formelt er det selvfølgelig korrekt at aksjonærene eier aksjer, men det avgjørende er hva aksjene representerer, og det er, som alle unntatt professoren forstår, eierskapet i selskapet.

Altså eier aksjonæren selskapet. Og den opprinnelige innbetalte kapitalen, pluss all annen verdiøkning, eies av selskapet, som igjen eies av aksjonæren.

Er dette så vanskelig? Aksjonærene eier egenkapitalen gjennom sine aksjer.

Når vi betaler formuesskatt på våre aksjer, er det nok fordi finansminister Sigbjørn Johnsen mener at vi eier aksjene og verdiene bak hver aksje. Regningen for formuesskatten går ihvertfall ikke til selskapene våre.

Dette med egenkapital og verdier bak hver aksje er kanskje van-

skelig for professor dr. juris Beate Sjøfjell, men neppe for andre av våre lesere.

For å gi professoren et lite hint og noe å tenke på i helgen, kan vi opplyse at det å eie ikke er et vanskelig begrep. Det betyr å ha (varig, lovhemlet) rådighet over noe. Noe man kan selge, gi bort og eie (Riksmålsordboken).

Ibsen og Peer Gynt: «å, hvad kan det nytte? Han ejer jo ingenting.»

For aksjonærene som eier aksjer (aksjebrev), betyr det at de eier en del av egenkapitalen. De kan når som helst selge sin andel og realisere verdien. De opprinnelig innbetalte pengene er ikke borte i et stort sort hull, og har pengene formert seg, får man sin andel av dette også.

Det er herlig å være aksjonær og eier av et selskap (når det går bra).

Professor Sjøfjells selskapsrettslige fadese skyldes trolig at hun mener «aksjonærenes interesser har fått for stor plass med fare for at selskapet fokuserer for snevert og kortsiktig på profitt for aksjonærene.»

Dette er reinspikka politikk. En juridisk professor og dr. juris skal ikke blande politikk og selskapsrett på denne måten.

På 1500-1600-tallet ville Sjøfjell blitt brent på bålet for

trolldom eller hekseri. I dag får vi en god latter.

Når professor Sjøfjell (nok en gang) sier at verdiene eies av selskapet, så må hun faktisk klare å finne ut hvem som eier selskapet.

Ibsens Dukkehjem: «Torvald holder jo så ubeskrivelig meget af mig, og derfor vil han eje mig ganske alene, som han siger.»

»»
På 1500-1600-tallet ville Sjøfjell blitt brent på bålet for trolldom eller hekseri

TRYGVE HEGNAR
ANSVARLIG REDAKTØR